

Prolog

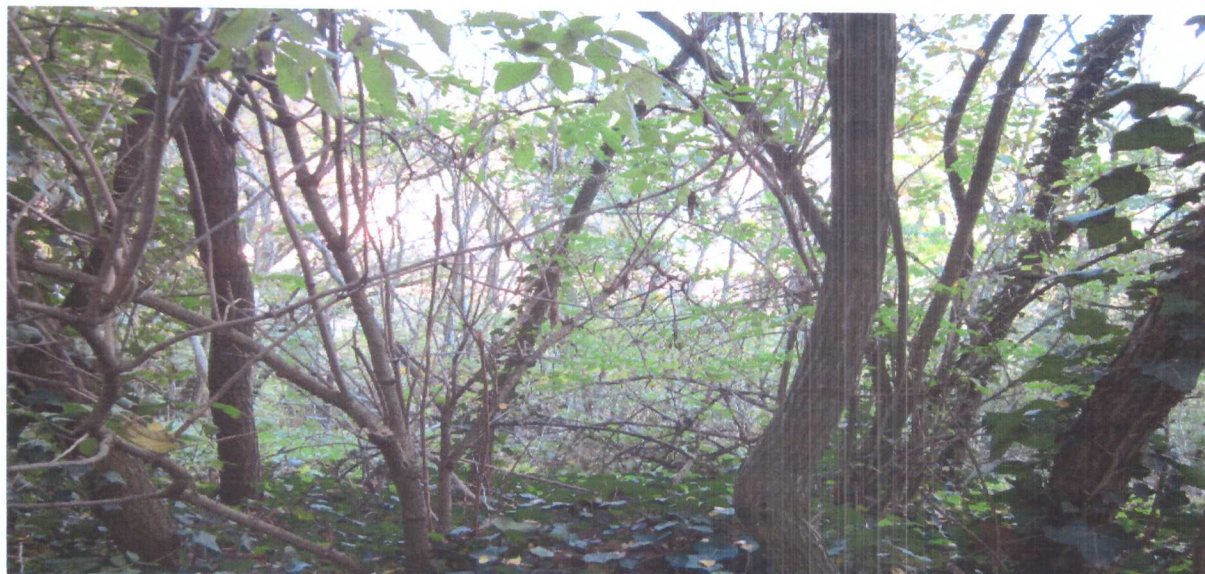
Je jasné jarní ráno. Já a můj přítel James jdeme do mého pokoje. Abychom si mohli zabalit na naši cestu do budoucnosti. James se mě zeptá, co vlastně na takovou cestu časem potřebujeme? Já si zabalím mobil, příručku o zvířatech, 1000 Kč, bochník chleba, láhev vody, lano a samozřejmě foťák. To všechno si dám do mé super brašny. Super brašna je můj dřívější vynález na přesun časem.

Ted' se přesuneme. Nejdříve zadám místo, poté čas a nakonec letopočet. Zadávám rok 2118.

Až tam bude černota tak do brašny strčím ruku. (Za chvíli) „Strč tam tu ruku. Neboj se.“ „To se lehko řekne,“ povídá James. Tak já půjdu první. A než James stihl, něco namítnout, byl jsem pryč.

Kapitola I

Ocitl jsem se v hustém lese. Vedle mě přistál James. „To už Jaroslavice nejsou na světě?“ „Už to tak vypadá, tak se vrátíme,“ povídá James. To ani náhodou. Musíme prozkoumat okolí. A tak jsme vyšli na sever.

Prodírali jsme se hustým porostem a tráva nám sahala až po kolena. Najednou kolem nás proběhne stádo srn a asi 10 králíků. A najednou ucítím mravenčení

v zádech. Ohlédnou se a uvidím přibližující se skupinu asi 500 mravenců. V cestě jim stál strom a u něj se krčila veverka. Když se mravenci přiblížili natolik, aby na něj dosáhli, spustila se řezanice. V místě kde ještě před chvílí stála veverka, teď byla hromádka kostí a po stromu nebylo ani památky. Hned v té chvíli jsem si uvědomil, jaké nebezpečí nám hrozí. Popadl jsem Jamese za rameno a rozběhl jsem se prvním směrem, který mě napadl. James zůstal pozadu a tak jsem si ho přehodil přes rameno. Nevěděl jsem, jak jsem to dokázal, ale běžel jsem rychleji než kdy v životě. Po chvíli jsme vyběhli z lesa a já uviděl kamennou budovu s jedním oknem a s žádnými dveřmi. Napadla mě jediná možnost, jak se zachránit a bez přemýšlení jsem ji využil. Proskočil jsem jediným oknem.

Když jsem se vzbudil, ležel jsem na zemi. James klečel vedle mě. Když si všimnul, že jsem vzhůru, začal mi vyprávět, co se dělo, když jsem omdlel. Sednul jsem si, ale hned jsem toho zalitoval. Když jsem uviděl, jak jsem celý poškrábaný, zalitoval jsem toho, že jsem se vůbec vzbudil. Ale co se stalo, nedá se změnit. A na tom nic nezměníme. A tak jsme vyrazili do vsi.

Když jsem uviděl, jak strašně vesnice vypadá, tak jsem se zhrozil. Domy vypadaly, jako kdyby se o ně nikdo nestaral. Vesnice byla prázdná až na jednoho starého pána. Vedle pána stála nově nalakovaná čtyřkolka, která vypadala nově a měla dlouhé sedadlo. Pro rychlejší a bezpečnější útěk před nebezpečím by se nám hodila. Když jsem přišel blíž, tak jsem zjistil, že čtyřkolka je na šlapky. Takže se na ní musí šlapat. „Nevadí, to dáme.“ Pán nás uvítal a řekl, že nám ji za pět set prodá. Tak jsme si ji koupili.

Kapitola II

...o 4 hodiny později.

Takhle jsem si Jaroslavice nepředstavoval. Zjistili jsme, že Jaroslavice jsou město. Také jsme nakoukli do několika domů. Většina měla jen jednu místnost. A v ní bylo pět stolů, na kterých byly počítače. „Tohle už se nedá vydržet,“ řekl James a než jsem stačil něco říct, vytrhl mi ze superbrašny přístroj času a byl pryč.

...po návratu a o den později.

Dnes je den přednášek a my vyrážíme. Máme s Jamesem první přednášku. Mám trochu trému. Starosta nás vyzval, abychom pronesli projev, který trval půl hodiny.

Ale já vás těch dlouhých vět a dlouhých souvětí ušetřím, a shrnu vám to. Vyzval jsem občany, ať nehrají na počítačích, ale tráví více času venku.

Reakce občanů byla nelítostná. Rozdělili se na dvě skupiny. Jedna, která byla pro a druhá proti. Hádky trvaly asi 3 hodiny a když se to začalo schylovat k rvačkám tak jsem zakročil. Okřikl jsem je všechny a řekl jsem, že jsem sám viděl, jak to tam vypadá. Moje super brašna má automatický nahrávač. Tak jsem jim to hezky strčil pod nos a oni nestíhali „čumět“, jak to tam vypadalo. Nakonec jsme se dohodli, že počítačům zatrhneme jejich vliv na lidi a všech počítačů se zbavíme.

KONEC... konec počítačů

Tobiáš Marván

